

დანიელის წიგნი — ნომერი ორმოცდაცამეტი

წინასწარმეტყველური ხილვების გახსნა: უკანასკნელი დღეების გაგება
დანიელის გამოცდილების მეშვეობით

Jeff Pippenger

2024-01-17

ყველა წინასწარმეტყველი უფრო მეტად უკანასკნელ დღეებზე ლაპარაკობს, ვიდრე იმ დღეებზე, რომელთა დროსაც ისინი ცხოვრობდნენ.

„ყოველი ძველი წინასწარმეტყველი უფრო ნაკლებად ლაპარაკობდა თავისი დროისთვის, ვიდრე ჩვენი დროისთვის, ისე რომ მათი წინასწარმეტყველება ჩვენთვის არის ძალაში. „ეს ყოველივე მათ შეემთხვათ მაგალითად; და დაიწერა ჩვენი დასარიგებლად, რომელთაც წუთისოფლის აღსასრული მოგვეწია.“ 1 კორინთელთა 10:11. „არა თავისთვის, არამედ ჩვენთვის მსახურებდნენ იმით, რაც ახლა გაუწყეს თქვენ მათ, ვინც ზეციდან მოვლენილი სულიწმიდით სახარება გახარათ; იმ საგნებს, რომელთა ჩახედვაც ანგელოზებს სურთ.“ 1 პეტრე 1:12“

„ბიბლიამ თავისი საუნჯენი ამ უკანასკნელი თაობისთვის შეკრიბა და ერთად შეკრა. ძველი აღთქმის ისტორიის ყველა დიდი მოვლენა და საზეიმო ქმედება ამ უკანასკნელ დღეებში ეკლესიაში მეორდებოდა და მეორდება.“ Selected Messages, book 3, 338, 339.

დანიელი წარმოადგენს ღვთის ხალხს, რომელმაც უკანასკნელ დღეებში წინასწარმეტყველური სიტყვის მეშვეობით აღმოაჩინა, რომ გაფანტულნი არიან. როდესაც ისინი ამ ფაქტს გამოიღვიძებენ, მათ მოეთხოვებათ აღასრულონ ლევანთა ოცდამეექვსე თავის ლოცვა, და აგრეთვე ლოცვა, რათა გაიგონ უკანასკნელი წინასწარმეტყველური საიდუმლო, რომელიც იხსნება სწორედ მადლის დროის დახურვამდე, როგორც ეს წარმოდგენილია დანიელის ლოცვით მეორე თავში. თუ და როდესაც ისინი შევლენ დანიელის გამოცდილებაში, ანგელოზი გაბრიელი შეეხება მათ, აუწყებს და ელაპარაკება მათ, იმ მიზნით, რომ მისცეს მათ „უნარი და გაგება“. ბრძენნი არიან ისინი, ვინც „გაგებით“ იღებენ „ცოდნის მომატებას“, როდესაც წინასწარმეტყველური საიდუმლო იხსნება.

და მან განმიცხადა, მელაპარაკა და მითხრა: ო, დანიელ, ახლა გამოვედი, რათა მოგცე სიბრძნე და გონიერება. შენი ვედრებების დასაწყისშივე ბრძანება გამოვიდა, და მე მოვედი, რათა გიჩვენო; რადგან დიდად საყვარელი ხარ. ამიტომ შეიცან საქმე და გულისხმაჰყავ ხილვა. დანიელი 9:22, 23.

ხილვა, რომლის შესახებაც დანიელს ებრძანა, რომ ჩასწვდომოდა, არის ხილვა გარეგნული გამოჩინებისა — „მარეკ“. გაბრიელს არ ჰქონდა დასრულებული ის საქმე, რომელიც მერვე თავში დაევალა, როდესაც ეთქვა, რომ დანიელისთვის „მარეკ“-ის ხილვა გაეგებინებინა. მეცხრე თავში იგი დაბრუნდა, რათა განმარტება დაასრულოს. მეცხრე თავში დანიელი უკვე აღარ ცხოვრობს ბაბილონის სამეფოს პერიოდში, არამედ

მიდო-სპარსეთის იმპერიის ისტორიაში.

როდესაც გაბრიელი დანიელს მოუწოდებს, „გაიგე ეს საქმე“ და „განჭვრიტე ხილვა“, იგი მიუთითებს გონებრივი გამოიჯვანის პროცესზე, რომლის განხორციელებაც სურს, რომ დანიელმა ივარჯიშოს. სიტყვები, რომლებიც ნათარგმნია როგორც „გაიგე“ და „განჭვრიტე“, ერთსა და იმავე ებრაულ სიტყვას წარმოადგენს. ეს სიტყვაა „biyn“ და ნიშნავს გონებრივად გამოიჯვანას. ებრაული სიტყვა, რომელიც ნათარგმნია როგორც „საქმე“, არის „dabar“ და ნიშნავს „სიტყვას“. ამგვარად, გაბრიელი აცნობებს დანიელს და მათ, ვისაც იგი უკანასკნელ დღეებში წარმოადგენს, რომ ჭეშმარიტების სიტყვა სწორად განყონ.

იღვაწე, რათა წარუდგინო თავი ღმერთს მოწონებულად, მუშაკად, რომელსაც არ რცხვენია და რომელიც სწორად განმარტავს ჭეშმარიტების სიტყვას. 2 ტიმოთე 2:15.

სიტყვა „matter“ აგრეთვე გამოყენებულია დანიელის წიგნის მეათე თავის პირველ მუხლში, სადაც იგი სამჯერ არის ნათარგმნი როგორც „thing“.

სპარსეთის მეფე კიროსის მეფობის მესამე წელს დანიელს, რომელსაც ბელტეშაცარი ერქვა, გამოცხადებულ იქნა ერთი ამბავი; და ეს ამბავი ჭეშმარიტი იყო, თუმცა დანიშნული ჟამი ხანგრძლივი იყო; და მან გაიგო ეს ამბავი და ხილვასაც ჩასწვდა. დანიელი 10:1.

ლექსში სიტყვა „ხილვა“ არის გარეგნობის გამოჩინების „მარეკ“ ხილვა, და დანიელს ესმოდა როგორც საგანი (საქმე), ასევე ხილვაც („მარეკ“). მეცხრე თავის ოცდამესამე მუხლში გაბრიელმა დაარიგა დანიელი, სწორად გაემიჯნა საქმე და ხილვა, ხოლო მეათე თავის პირველ მუხლში მას ესმის როგორც საქმე (საგანი), ასევე ხილვაც („მარეკ“). გაბრიელი მეცხრე თავში აუწყებს დანიელს, რომ შეიცნოს განსხვავება (სწორად განასხვავოს) საქმესა და ხილვას შორის. ხილვა არის „მარეკ“ ხილვა, ხოლო „საქმე“, ანუ „საგანი“, არის „ხაზონ“ ხილვა.

მერვე თავში ორივე ხილვა იდენტიფიცირებულია, და აღნიშნულია განსხვავებაც, რადგან დანიელს სურდა გაეგო „chazon“-ის ხილვა, ხოლო გაბრიელს ებრძანა, რომ დანიელს გაეგებინა „mareh“-ის ხილვა. როდესაც გაბრიელი იწყებს თავის საქმეს, რათა დანიელს გააგებინოს „საქმე“ და „ხილვა“, იგი ატყობინებს დანიელს, მიაქციოს ყურადღება, რომ ეს ორი განსხვავებული ხილვაა.

და მან შემაგნებინა, მელაპარაკა და მითხრა: ო, დანიელ, ახლა გამოვედი, რათა მოგცე სიბრძნე და გაგება. შენი ვედრებების დასაწყისშივე გამოვიდა ბრძანება, და მე მოვედი, რათა გამოგიცხადო; რადგან დიდად საყვარელი ხარ; ამიტომ შეიცანი ეს სიტყვა და ჩაუღრმავდი ხილვას. სამოცდაათი შვიდეული განისაზღვრა შენი ხალხისა და შენი წმინდა ქალაქისათვის, რათა დასრულდეს დანაშაული, მოედოს ბოლო ცოდვებს, მოხდეს შერიგება ურჯულოებისთვის, დამკვიდრდეს საუკუნო სიმართლე, დაიბეჭდოს ხილვა და წინასწარმეტყველება, და იცხოს ყოვლადწმინდა. მაშ, იცოდე და გაიგე, რომ იერუსალიმის აღდგენისა და აშენების ბრძანების გამოსვლიდან ცხებულამდე, მთავრამდე, იქნება შვიდი შვიდეული და სამოცდაორი შვიდეული; კვლავ აშენდება ქუჩა და ზღუდე, თუმცა მძიმე ჟამებში. და

სამოცდაორი შვიდეულის შემდეგ მოიკვეთება ცხებული, თუმცა არა თავისთვის; და მომავალი მთავრის ხალხი დაანგრევს ქალაქსა და საწმიდარს; და მისი აღსასრული იქნება წარღვრით, და ომის დასასრულამდე განისაზღვრა გაპარტახებანი. და იგი ერთ შვიდეულში მრავალთან დაამტკიცებს აღთქმას; ხოლო შვიდეულის შუაში შეწყვეტს მსხვერპლსა და ძღვენს, და სისაძაგლეთა გავრცელების გამო გააპარტახებს მას, თვით აღსასრულამდე; და რაც განისაზღვრა, გადმოიდვრება გაპარტახებულზე. დანიელი 9:22–27.

გაბრიელს სურდა, რომ დანიელს ეცნო, რომ როგორც „chazon“-ის ხილვის, ისე „mareh“-ის ხილვის ელემენტები წარმოდგენილი იქნებოდა იმ განმარტებაში, რომელიც მან დანიელს მისცა. ეს განმარტება ორივე ხილვას უნდა შეხებოდა, და დანიელის პასუხისმგებლობა იყო სწორად განეყო ის ხილვა, რომელიც შეეხებოდა საწმიდრისა და მხედრობის დათრგუნვას, იმ ხილვისაგან, რომელმაც 1844 წლის 22 ოქტომბერს ქრისტეს გამოცხადებამდე მიიყვანა უწმიდეს ადგილას.

გაბრიელი მიუთითებს, რომ არტაქსერქსეს ბრძანებიდან, ძვ. წ. 457 წლიდან, უნდა ყოფილიყო ოთხას ოთხმოცდაათი წელი, რომლებიც „მოჭრილი“ იყო საღამოთა და დილათა ხილვის ორი ათას სამასი წლიდან, რომელიც განსაკუთრებულად იუდეველთათვის იყო განკუთვნილი. ახლახან მოხმობილ მუხლებში სიტყვა „განსაზღვრული“ სამჯერ არის აღნიშნული, თუმცა ამ მუხლებში „განსაზღვრულად“ ნათარგმნია ორი სხვადასხვა ებრაული სიტყვა. პირველად „განსაზღვრული“ მოხსენიებულია ოცდამეოთხე მუხლში, და ეს ებრაული სიტყვაა „chathak“, რაც ნიშნავს „მოჭრას“.

იგი მიუთითებს, რომ ისრაელს მიეცა გამოსაცდელი პერიოდი, რომელიც დაიწყო არტაქსერქსეს მესამე ბრძანებულებით და დასრულდებოდა სტეფანეს ჩაქოლვით ქრისტეს შემდეგ 34 წელს. ოთხას ოთხმოცდაათი წელი „მოჭრილი“ იყო და წარმოადგენდა უფრო მოკლე წინასწარმეტყველურ პერიოდს ორი ათას სამასი წლის უფრო ხანგრძლივი წინასწარმეტყველების ფარგლებში. რიცხვი „ოთხას ოთხმოცდაათი“ არის გამოსაცდელი დროის სიმბოლო, როგორც ამას იესო ამოწმებს.

მაშინ მივიდა მასთან პეტრე და უთხრა: უფალო, რამდენჯერ შესცოდავს ჩემ წინააღმდეგ ჩემი ძმა და ვაჰატიო მას? შვიდჯერამდე? იესო ეუბნება მას: არ გეუბნები შენ, შვიდჯერამდე, არამედ — სამოცდაათჯერ შვიდამდე. მათე 18:22.

არსებობს მიტევების დასასრული, და ეს დასასრული წარმოდგენილია რიცხვით „ოთხას ოთხმოცდაათი“. „ოთხას ოთხმოცდაათი“ წელი წარმოადგენს იუდეველთათვის გამოცდის ვადას მათი გათავისუფლებიდან იმ დრომდე, როდესაც მათ თავიანთი გამოსაცდელი დროის სასმისი აღავსეს სტეფანეს ჩაქოლვისას. „ოთხას ოთხმოცდაათი“ წელი ასევე დაკავშირებულია ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავში მოხსენიებულ „შვიდგზის“ წყევლასთან. ბიბლიაში მხოლოდ ორი ადგილია, სადაც მოხსენიებულია, რომ მიწა თავის შაბათებს ისვენებს. პირველი მათგანი ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავში გვხვდება.

და თუ, ამის მიუხედავად, არ შემისმენთ, არამედ ჩემ წინააღმდეგ ივლით, მაშინ მეც რისხვით წავალ თქვენს წინააღმდეგ; და მე თვითონ, მე, დაგსჯით შვიდგზის თქვენი ცოდვებისათვის. და შეჰკამთ თქვენი ძეთა ხორცს, და თქვენი ასულთა ხორცსაც შეჰკამთ. და დავანგრევ თქვენს მაღლობებს, მოვსპობ თქვენს კერპებს და თქვენს გვამებს დავყრი თქვენი კერპების გვამებზე, და ჩემი სული შეგიძულეზთ თქვენ. და თქვენს ქალაქებს გავაუკაცრიელებ, თქვენს საწმიდრებს გავაპარტახებ, და აღარ შევიყნოსავ თქვენი საამო სურნელების კეთილსურნელებას. და ქვეყანას გავაპარტახებ, და გოცდებიან მასზე თქვენი მტრები, რომელნიც მასში დასახლდებიან. და გაგფანტავთ წარმართთა შორის, და მახვილს გამოვიშიშვლებ თქვენს კვალდაკვალ; და თქვენი ქვეყანა გაუდაბურდება, და თქვენი ქალაქები გაუკაცრიელდება. მაშინ ქვეყანა ისარგებლებს თავისი შაბათებით, მთელი იმ ხნის განმავლობაში, ვიდრე გაპარტახებული იქნება და თქვენ თქვენი მტრების ქვეყანაში იქნებით; მაშინ დაისვენებს ქვეყანა და ისარგებლებს თავისი შაბათებით. მთელი იმ ხნის განმავლობაში, ვიდრე გაპარტახებული იქნება, დაისვენებს; რადგან არ ისვენებდა თქვენი შაბათების დროს, როცა მასზე ცხოვრობდით. ლევიანნი 26:27-35.

თავი ოცდაექვსში ოთხგზის მოხსენიებული „შვიდგზისი“ სასჯელი მიუთითებს, რომ როდესაც ღვთის ხალხი გაიფანტება, მაშინ ქვეყანა „ისიამოვნებს თავისი შაბათებით“. დანიელი და სამი ღირსეული კაცი მტრის ქვეყანაში იყვნენ გაფანტულნი მოსეს წყევლის აღსრულებისამებრ, და ეს სამოცდაათწლიანი გაფანტვა სიმბოლური საგნობრივი გაკვეთილი იყო ორი ათას ხუთას ოცი წლის გაფანტვისა. ეს იყო წინასწარმეტყველური საგნობრივი გაკვეთილი, მსგავსად ელიას სამწელიწად-ნახევრიანი გვალვისა იზეხელის დევნის დროს. ეს სამწელიწად-ნახევარი აღნიშნავდა სამნახევარ წინასწარმეტყველურ წელს, რაც შეადგენდა პაპის მმართველობის ათას ორას სამოც წელს 538 წლიდან 1798 წლამდე. სამოცდაათი წელი „შვიდგზისის“ სიმბოლო იყო, ისევე როგორც სამწელიწად-ნახევარი იყო ათას ორას სამოცი წლის უდაბნოს სიმბოლო. იერემიას მიერ აღნიშნული დანიელის ტყვეობის სამოცდაათი წელი წარმოადგენდა „ოთხას ოთხმოცდაათ“ წელს.

და უფალმა, მათი მამების ღმერთმა, თავისი მაცნეების მეშვეობით უგზავნიდა მათ, დილაადრიან აღდგებოდა და აგზავნიდა, რადგან შეებრაღა თავისი ერი და თავისი სამყოფელი. მაგრამ ისინი დასცინოდნენ ღვთის მაცნეებს, აბუჩად იგდებდნენ მის სიტყვებს და შეურაცხყოფდნენ მის წინასწარმეტყველებს, ვიდრე უფლის რისხვა აღდგებოდა მისი ერის წინააღმდეგ, ისე რომ აღარ იყო განკურნება. ამიტომ მოავლინა მათზე ქალდეველთა მეფე, რომელმაც მახვილით დახოცა მათი ჭაბუკები მათი სიწმიდის სახლის შიგნით და არ შეიწყალა არც ჭაბუკი და არც ქალწული, არც მოხუცი და არც სიბერისაგან მოხრილი; ყოველნი მის ხელში მისცა. და ღვთის სახლის ყველა ჭურჭელი, დიდი და მცირე, უფლის სახლის საგანძური, მეფისა და მისი მთავრების საგანძური — ყოველივე ეს ბაბილონში წაიღო. და დაწვეს ღვთის სახლი, დაანგრეს იერუსალიმის გალავანი, ცეცხლით დაწვეს მისი ყველა სასახლე და გაანადგურეს მისი ყველა ძვირფასი ჭურჭელი. ხოლო ვინც მახვილს გადაურჩა, ბაბილონში გადაასახლა; და იქ იყვნენ მისი და მისი ძეების მსახურნი სპარსეთის სამეფოს გამეფებამდე, რათა აღსრულებულიყო უფლის სიტყვა იერემიას პირით, ვიდრე ქვეყანას თავისი შაბათები არ მიეღო; მთელი ხანი, ვიდრე გაუდაბურებული

იყო, შაბათობდა, ვიდრე სამოცდაათი წელი აღსრულდებოდა. ხოლო სპარსეთის მეფე კიროსის მეფობის პირველ წელს, რათა აღსრულებულიყო უფლის სიტყვა, იერემიას პირით ნათქვამი, უფალმა აღძრა სპარსეთის მეფე კიროსის სული, და მან მთელ თავის სამეფოში ბრძანება გამოაცხადა და წერილობითაც გასცა, ამბობდა: ასე ამბობს სპარსეთის მეფე კიროსი: ცის ღმერთმა, უფალმა, მომცა მე ქვეყნიერების ყველა სამეფო და მიბრძანა, რომ ავუშენო მას სახლი იერუსალიმში, რომელიც იუდაშია. ვინ არის თქვენ შორის მისი ერისაგან? უფალი, მისი ღმერთი, იყოს მასთან, და ავიდეს. 2 ნემტა 36:15–23.

ბიბლიაში მიწის მიერ თავისი შაბათების „სარგებლობით“ მოხსენიებული მხოლოდ ორი შემთხვევა ღმერთის ხალხის გაფანტვასა და სამოცდაათწლიან ტყვეობას უკავშირდება; ეს წარმოადგენდა დროის ისეთ მონაკვეთს, რომელიც მიწას თავისი შაბათებით სარგებლობის საშუალებას მისცემდა. ეს უტოლდებოდა იმ შაბათთა რაოდენობას, რომელთა განმავლობაში იუდეველებმა მიწას დასვენების უფლება არ მისცეს. მიწის სამოცდაათი წლის განმავლობაში დასვენება გამოხატავდა იმ წლების მთლიან რაოდენობას, რომლის განმავლობაშიც განხორციელებული იყო აჯანყება იმ მცნების წინააღმდეგ, რომელიც მიწისთვის დასვენების მინიჭებას მოითხოვდა. მარტივი გამოთვლა ცხადყოფს, რომ „ოთხას ოთხმოცდაათი“ წლის აჯანყების განმავლობაში სულ სამოცდაათი წელი იქნებოდა, როდესაც მიწას არ დაუსვენია.

ოთხას ოთხმოცდაათი წელი გამოიკვეთა ორი ათას სამასი წლიდან, როგორც იუდეველთათვის საცდელი ვადა, და ეს „ოთხას ოთხმოცდაათი“ წელი უშუალო კავშირშია ლევიანთა ოცდამეექვსე თავში მოხსენიებული „შვიდი ჟამის“ გაფანტვასთან.

„ხაზონის“ ხილვა გათელვის შესახებ და „მარეჰის“ ხილვა გამოჩენის შესახებ ორი ათას სამასი წლის დასასრულს ერთმანეთისგან განსხვავდება, მაგრამ მათ შორის უშუალო კავშირი არსებობს. როგორც დანიელის შემთხვევაში, ღვთის ხალხმა მართებულად უნდა განასხვავოს ეს ორი ხილვა, და ამავე დროს აღიაროს მათი ურთიერთკავშირი. ტყვეობის სამოცდაათი წელი, რომელმაც იუდეველთა იერუსალიმში დაბრუნებისა და მისი აღდგენის ნება მომცემი სამი ბრძანებულება გამოიწვია, წარმოადგენდა იუდეველთა მიერ მიწისთვის მოსვენების მინიჭების შესახებ აღთქმის წინააღმდეგ „ოთხას ოთხმოცდაათ“ წლიან ამბოხებას.

როცა მესამე ბრძანებულებამ მათი დაბრუნებისა და აღდგენის შესაძლებლობა განსაზღვრა, მათ მიეცათ საცდელი დროის „ოთხას ოთხმოცი“ წელი, რადგან ისინი იმავე დროის მონაკვეთით გამოიცადნენ, რომლის განმავლობაშიც მათმა ურჩობამ იერუსალიმის დაქცევა და მათი გაფანტვა გამოიწვია. მეორე „ოთხას ოთხმოცი წლის“ დასასრულს, მათი ურჩობა კვლავ მოიტანდა იერუსალიმის დაქცევას და მათ გაფანტვას წარმართთა შორის.

სამოცდაათწლიანი ტყვეობით განფანტვას წინ უძღოდა აჯანყების „ოთხას ოთხმოცდაათი“ წელი, ხოლო ამ სამოცდაათწლიან ტყვეობას შემდგომ მოჰყვა კიდევ „ოთხას ოთხმოცდაათი წელი“ შემდგომი აჯანყებისა.

პირველი „ოთხას ოთხმოცდაათი“ წლიანი პერიოდი, რომელმაც მოიტანა მიწის სამოცდაათი წლის განსვენება, დასრულდა იერუსალიმის განადგურებით. „ოთხას ოთხმოცდაათი“ წლის დასასრულს, რომელიც ამოჭრილი იყო ორი ათას სამასი წლიდან, იერუსალიმი კვლავ განადგურდა, რადგან იესო ყოველთვის საგნის დასასრულს მისი დასაწყისით წარმოაჩენს.

ნამდვილ ისრაელს ნამდვილ ბაბილონში სამოცდაათწლიანი ტყვეობა „შვიდგზისი“ გაფანტვის სიმბოლო იყო, და და უაიტი მიუთითებს, რომ ნამდვილ ისრაელს ნამდვილ ბაბილონში სამოცდაათწლიანი ტყვეობა იყო სულიერი ისრაელის სულიერ ბაბილონში ათას ორას სამოცწლიანი ტყვეობის ტიპი.

„ღვთის ეკლესია დედამიწაზე ამ ხანგრძლივი, დაუნდობელი დევნის პერიოდში ისევე ჭეშმარიტად იყო ტყვეობაში, როგორც ბაბილონში გადასახლების ხანაში ტყვეობაში მყოფი ისრაელის ძენი.“ Prophets and Kings, 714.

538 წლიდან 1798 წლამდე გასული ერთი ათას ორას სამოცი წელი იყო „შვიდი ჟამის“ სახე. სამოცდაათი წლის დასასრულს იუდეველები დაბრუნდნენ იერუსალიმის აღსადგენად და ხელახლა ასაშენებლად. მათი დაბრუნება სამი დადგენილების პერიოდში აღნიშნავდა „მარეჰის“ ხილვის ორი ათას სამასი წლის დასაწყისს (ძვ. წ. 457), რომელმაც ქრისტეს გამოცხადებამდე მიიყვანა უწმინდესში 1844 წლის 22 ოქტომბერს. ეს სამი დადგენილება აღნიშნავდა წინასწარმეტყველური პერიოდის დასაწყისს, და წინასწარმეტყველური პერიოდის დასაწყებად სამივე დადგენილება იყო აუცილებელი, თუმცა დაბრუნება და აღდგენა მათ კიროსის პირველი დადგენილებით დაიწყო.

„ეზრას მეშვიდე თავში ეს ბრძანება მოიპოვება. მუხლები 12-26. თავისი ყველაზე სრული სახით იგი გამოიცა არტაქსერქსეს მიერ, სპარსეთის მეფის მიერ, ძვ. წ. 457 წელს. მაგრამ ეზრა 6:14-ში ნათქვამია, რომ იერუსალიმში უფლის სახლი აშენდა „კიროსის, დარიოსისა და არტაქსერქსეს, სპარსეთის მეფის, ბრძანების [„დადგენილების“, „ზღვრული შენიშვნა“] მიხედვით.“ ამ სამმა მეფემ, ბრძანების ინიცირებით, ხელახალი დადასტურებითა და დასრულებით, იგი იმ სრულყოფილებამდე მიიყვანა, რომელიც წინასწარმეტყველებას სჭირდებოდა 2300 წლის დასაწყისის აღსანიშნავად. როდესაც ძვ. წ. 457 წელი, დრო, როცა ბრძანება დასრულდა, ბრძანების თარიღად იქნა მიღებული, ცხადი გახდა, რომ შესრულდა წინასწარმეტყველების ყოველი განსაზღვრება სამოცდაათი კვირის შესახებ.“ დიადი ბრძოლა, 326.

1798 წლიდან 1844 წლამდე გამოცხადების სამი ანგელოზი შემოვიდა წინასწარმეტყველურ ისტორიაში, და როგორც სამმა განკარგულებამ აღნიშნა ორ ათას სამასი წლის წინასწარმეტყველების დასაწყისი, ასევე იმ სამმა ანგელოზმა აღნიშნა ამ წინასწარმეტყველების დასასრული. წინასწარმეტყველური პერიოდი დასრულდა მესამე ანგელოზის მოსვლით, ისევე როგორც დაიწყო მესამე განკარგულების მოსვლით, რადგან იესო ყოველთვის დასასრულს რაიმე საგნისას აიგივებს იმავე საგნის დასაწყისთან.

იუდეველებმა დაბრუნება პირველი განკარგულების ქვეშ დაიწყეს, ხოლო მეორე განკარგულების ისტორიაში მათ ტაძარი დაასრულეს. მესამე ანგელოზი 1844 წლის 22 ოქტომბერს მოვიდა, და ამ თარიღამდე მილერიტებმა დაასრულეს სულიერი ტაძარი, რომლის აღსადგენადაც ისინი სულიერი ბაბილონიდან გამოვიდნენ. იგი უნდა დასრულებულიყო, რადგან 1844 წლის 22 ოქტომბერს აღთქმის მაცნე უეცრად უნდა მოსულიყო თავის ტაძარში. ეს ტაძარი იყო მილერიტი ხალხი, რომელმაც 1844 წლის 22 ოქტომბერს აღთქმაში შევიდა და რომელსაც პეტრე ტაძრად განსაზღვრავს.

თქვენც, როგორც ცოცხალი ქვეები, შენდებით სულიერ სახლად, წმიდა სამღვდელოებად, რათა შესწიროთ სულიერი მსხვერპლნი, იესო ქრისტეს მიერ ღვთისთვის სათნო. 1 პეტრე 2:5.

მილერიტთა ტაძარი აშენდა 1798 წლიდან 1844 წლამდე, რაც ორმოცდაექვსი წელია, ანუ წინასწარმეტყველურად სამი დღე, რადგან ქრისტემ დაადგინა, რომ ტაძრის აღსადგენად სამი დღეა საჭირო.

და ახლოს იყო იუდეველთა პასექი, და იესო ავიდა იერუსალიმში. და იხილა ტაძარში ხარების, ცხვრებისა და მტრედების გამყიდველნი და ფულის გადამცვლელნი მსხდომარენი. და როცა პატარა თოკებისგან მათრაზი გააკეთა, ყველა გარეთ გაყარა ტაძრიდან, ცხვრებიცა და ხარებიც; ფულის გადამცვლელებს ფული დაუყარა და მაგიდები გადაუბრუნა; და მტრედების გამყიდველებს უთხრა: წაიღეთ ესენი აქედან; ნუ აქცევთ ჩემი მამის სახლს სავაჭრო სახლად. და მის მოწაფეებს გაახსენდათ, რომ დაწერილია: შენი სახლის შურმა შემჭამა მე. მაშინ იუდეველებმა მიუგეს და უთხრეს მას: რა ნიშანს გვიჩვენებ, რომ ამას აკეთებ? იესომ მიუგო და უთხრა მათ: დაანგრეთ ეს ტაძარი და სამ დღეში აღვადგენ მას. მაშინ იუდეველებმა თქვეს: ორმოცდაექვსი წელი შენდებოდა ეს ტაძარი, და შენ სამ დღეში აღადგენ მას? ხოლო იგი თავისი სხეულის ტაძარზე ამბობდა. იოანე 2:13–21.

და უაიტი მიუთითებს, რომ როდესაც აღთქმის მაცნე უეცრად მოვიდა თავის ტაძარში, როგორც ეს მალაქიის წიგნშია წარმოდგენილი, ეს წინასწარმეტყველება აღსრულდა მაშინ, როდესაც ქრისტემ განწმინდა ტაძარი, როგორც ეს ახლახან განისაზღვრა იოანეს ნაწყვეტში.

„ტაძრიდან ქვეყნიერების მყიდველთა და გამყიდველთა განდევნით, იესომ გამოაცხადა თავისი მისია — განეწმინდა გული ცოდვის შებილწულებისაგან, მიწიერი სურვილებისაგან, ეგოისტური გულისთქმებისაგან, ბოროტი ჩვევებისაგან, რომლებიც სულს ხრწნიან. „აჰა, მე მივაღწიე ჩემს მაცნეს, და ის მოამზადებს გზას ჩემს წინაშე; და უეცრად მოვა თავის ტაძარში უფალი, რომელსაც თქვენ ეძებთ, აღთქმის მაცნე, რომელიც გსურთ: აჰა, მოვა, ამბობს ცაბაოთ უფალი. მაგრამ ვინ დაითმენს მისი მოსვლის დღეს? და ვინ დადგება, როცა ის გამოცხადდება? რადგან ის არის, როგორც გადამდნობელის ცეცხლი და როგორც მრეცხავთა საპონი. და დაჯდება, როგორც ვერცხლის გადამდნობელი და განმწმედელი; და განწმედს ლევის ძეებს და გაწმენდს მათ, როგორც ოქროსა და ვერცხლს, რათა შესწირონ უფალს შესაწირავი სიმართლით. მალაქია 3:1–3.“ The Desire of Ages, 161.

იოანეს მეორე თავში მოხსენიებული ტაძარი ორმოცდაექვსი წლის განმავლობაში შენდებოდა, ხოლო იესომ თქვა, რომ დანგრეულ ტაძარს სამ დღეში აღადგენდა. 1798 წლიდან 1844 წლამდე ორმოცდაექვსი წელია, და ეს მიუთითებს გამოცხადების მეთოთხმეტე თავში აღწერილი სამი ანგელოზის (დღის) მოსვლაზე, რომელნიც წინასწარ იყო გამოსახული იმ სამი ბრძანებულებით, რომლებმაც ორათას სამასწლიანი წინასწარმეტყველება დაიწყო. ეს ორმოცდაექვსი წელი არის ის პერიოდი, რომლის განმავლობაში ქრისტემ აღადგინა მილერიტული ტაძარი, რადგან იმ დრომდე სულიერი საწმიდარი და სულიერი ისრაელი სულიერი ბაბილონის მიერ იყო გათელილი.

როცა ქრისტემ თავისი მსახურების დასაწყისში პასექზე ტაძარი განწმიდა, იგი ასრულებდა მალაქიაში წარმოდგენილ წინასწარმეტყველებას აღთქმის მაცნისა, რომელიც უეცრად მოვიდოდა თავის ტაძარში. 1844 წლის 22 ოქტომბერს ქრისტე უეცრად მოვიდა თავის ტაძარში, და მას ორმოცდაექვსი წელი დასჭირდა თავისი დანგრეული ტაძრის ასაშენებლად.

„ქრისტეს, როგორც ჩვენი მღვდელმთავრის, მოსვლა უწმიდეს ადგილას, საწმიდარის განწმენდისათვის, რომელიც ნაჩვენებია დანიელის 8:14-ში; კაცის ძის მოსვლა ძველთაძველთან, როგორც წარმოდგენილია დანიელის 7:13-ში; და უფლის მოსვლა თავის ტაძარში, რომელიც წინასწარ იწინასწარმეტყველა მალაქიამ,— ყოველივე ეს ერთი და იმავე მოვლენის აღწერილობებია; და ამასვე გამოხატავს სიძის ქორწილში მოსვლა, რომელიც ქრისტემ აღწერა ათი ქალწულის იგავში, მათეს 25-ში.“ დიადი ბრძოლა, 426.

პირველი რისხვა 1798 წელს დასრულდა, ხოლო უკანასკნელი რისხვის დასასრული 1844 წელი იყო. ორმოცდაექვსწლიანი პერიოდის დასაწყისმა, როდესაც ქრისტემ აღადგინა მილერიტთა ტაძარი, დასასრული წარმოაჩინა, რადგან როგორც დასაწყისი, ისე დასასრული აღინიშნა ღვთის რისხვის შეწყვეტით თავისი ხალხის მიმართ; ვინაიდან იესო ყოველთვის რაიმეს დასასრულს მის დასაწყისთან აიგივებს.

შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ დანიელისთვის გაბრიელის მოძღვრების განხილვას.

გამოცხადების წიგნი ხალხისთვის უნდა გაიხსნას. მრავალს ასწავლეს, რომ ეს არის დაბეჭდილი წიგნი, მაგრამ იგი დაბეჭდილია მხოლოდ მათთვის, ვინც უარყოფს ჭეშმარიტებასა და ნათელს. მასში მოცემული ჭეშმარიტებები უნდა იქნეს ქადაგებული, რათა ადამიანებს ჰქონდეთ შესაძლებლობა მოემზადონ იმ მოვლენებისთვის, რომლებიც ესოდენ მალე უნდა მოხდეს. მესამე ანგელოზის უწყება უნდა წარედგინოს, როგორც ერთადერთი იმედი დასალუპად განწირული სამყაროს ხსნისთვის.

„ბოლო დღეების საშიშროებანი ჩვენზეა მოსული, და ჩვენს საქმეში ხალხი უნდა გავაფრთხილოთ იმ საფრთხის შესახებ, რომელშიც ისინი იმყოფებიან. ნუ დარჩება ხელუხლებელი ის საზეიმო მოვლენები, რომელთა შესახებაც წინასწარმეტყველებამ გვაუწყა, რომ მალე უნდა აღსრულდეს. ჩვენ ღვთის მაცნენი ვართ, და დრო დასაკარგავად არ გვაქვს. ისინი, რომელთაც სურთ იყვნენ ჩვენი

უფლის, იესო ქრისტეს, თანამშრომელნი, ღრმა ინტერესს გამოავლენენ იმ
ჭეშმარიტებების მიმართ, რომლებიც ამ წიგნშია მოცემული. კალმითა და ხმით
ისინი იღვწიან, რათა ნათლად წარმოაჩინონ ის საოცარი საგნები, რომელთა
გამოსაცხადებლად ქრისტე ზეციდან მოვიდა.“ Signs of the Times, July 4, 1906.